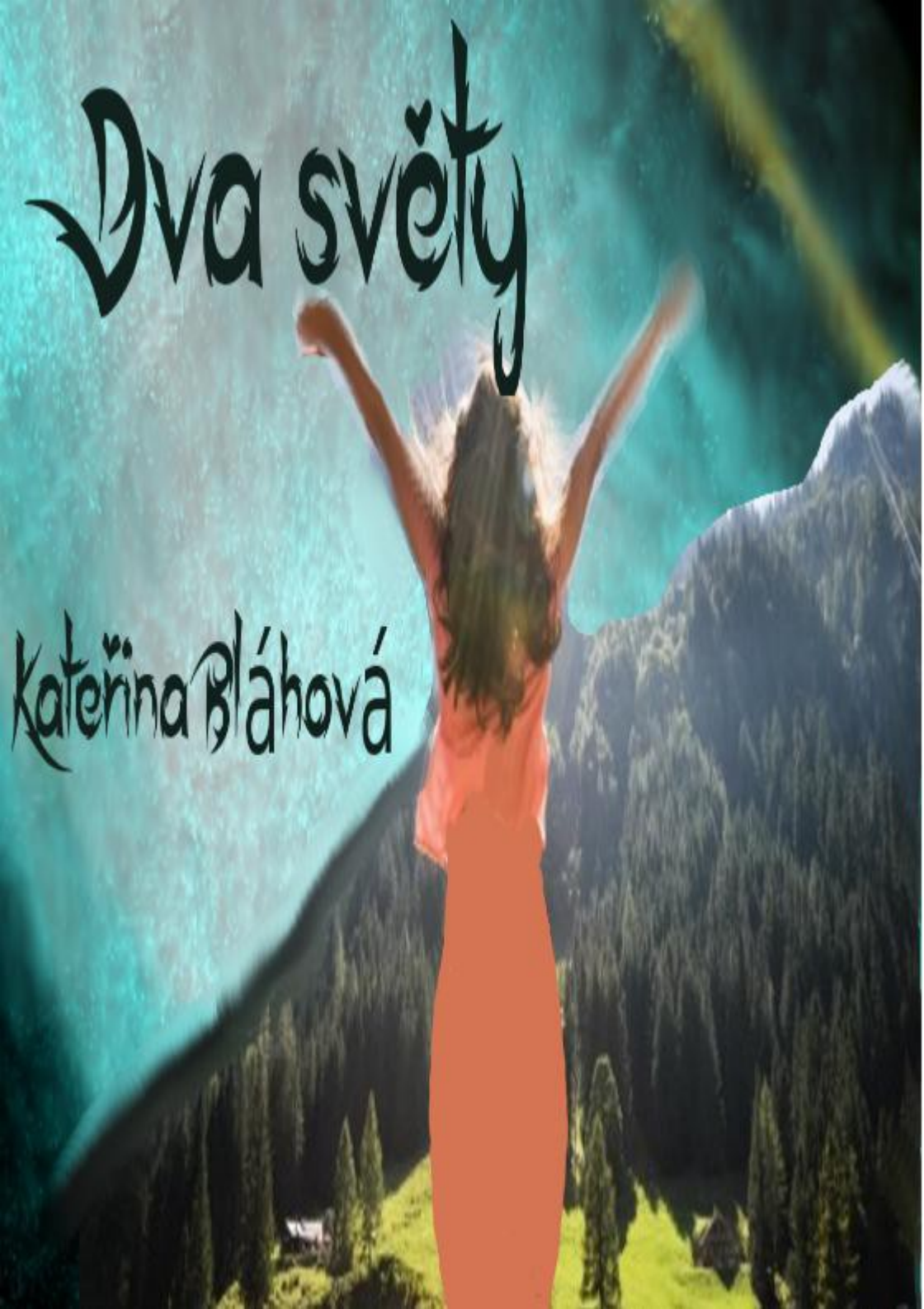

Dva světy

Kateřina Bláhová

Dva světy

Kateřina Bláhová

Z českého originálu Dva světy

Odpovědná redaktorka Jana Pátková

Grafická úprava Jana Pátková

Vydalo nakladatelství: Pátková Anna - Santini 10.1.

2016

eknihysantini.cz

Vydání první

ISBN 978-80-88014-83-6 (pdf)

ISBN 978-80-88014-82-9 (epub)

ISBN 978-80-88014-84-3 (mobi)

Obsah

Kapitola 1 - Nová tvář.....	7
Kapitola 2 - Paranoia.....	19
Kapitola 3 - Den blbec.....	27
Kapitola 4 - Cestovatel.....	35
Kapitola 5 - Jiný svět.....	46
Kapitola 6 - Ted' mi zvoní hrana.....	55
Kapitola 7 - Děsivé důvody.....	64
Kapitola 8 - Lazarus.....	69
Kapitola 9 - Možnosti budoucnosti.....	81
Kapitola 10 - Podivné hovory.....	93
Kapitola 11 - Rada.....	100
Kapitola 12 - Jistěže může být hůř.....	108
Kapitola 13 - Když prší, rovnou leje.....	115
Kapitola 14 - Co se stalo v druhém světě.....	123
Kapitola 15 - Znásilnění normality.....	130
Kapitola 16 - Jeden nebo dva problémy.....	137
Kapitola 17 - Nekromancera.....	150

Kapitola 18 - Anna.....	161
Kapitola 19 - Harvedský les.....	174
Kapitola 20 - Vlkodlaci.....	186
Kapitola 21 - Kristýna.....	200
Kapitola 22 - Tonstřelí.....	209
Kapitola 23 - Stíny starých hříchů	218
Kapitola 24 - Rozsudek.....	227
Kapitola 25 - Bud' milá.....	233
Kapitola 26 - Generál Wernerová.....	243
Kapitola 27 - Dormeen.....	251
Kapitola 28 - O dva měsíce později.....	263

Kapitola 1 – Nová tvář

No wow. Wow, wow, wow.

Mám ráda začátek léta. Vzduch kolem voní, ptáci štěbetají, a profesor Heger vytahuje kluky na venkovní beach-volejbal, kde hrají nahoře bez. No, ve většině případů to není takové terno, ale...

„No není úžasný?” zašeptala jsem Daně, zatímco jsme sledovaly široká, opálená ramena... jejího přítele.

Dana přikývla. „Úžasný. Tohle byl out, že?”

„Jo.”

Sakra, jako jediná holka nemusí o objímání největšího idolu školy snít, a vůbec ho nevnímá! Možná jen díky tomu ji mám pořád ráda.

Profesor vyhlásil přestávku a Micky na nás zamával.

Moje srdce začalo tancovat quick-step. Jak může mít někdo tak modré oči? Tohle by příroda neměla dělat. Ne, měla, měla, měla...

„V téhle hře jim to vrátí,” řekla Dana, „ten novejš má docela slušný styl.”

Odtrhla jsem oči od zakázaného ovoce a podívala se na bližší stranu hřiště.

„Jak dlouho už tu je?”

Dana pokrčila rameny. „Nějakých pár týdnů. Ale dost často chybí.”

Jistě, smrtelná nemoc mužů na sedm. Rýmička. Flákače jsem vždycky nesnášela.

Jako jediný kluk hrál v černém roláku, který si tvrdohlavě odmítal sundat.

„Myslíš, že je nějak nemocný?” starala se Dana.

Zlomyslně jsem se zasmála. „Spíš má vyrážku a nechce ji ukazovat.”

„To bude ono,” přikývla, „jinak by vypadal hezky, nemyslíš? Zdá se mi, že má taky docela svaly.”

Já ti dám, nevšímat si svého přítele. „Micky je na podání,” upozornila jsem ji.

„To zas bude. Měly bychom se jít schovat do betonového krytu.”

Obě jsme se začaly hlasitě smát.

Pár kluků se po nás obrátilo, mezi nimi i ten v roláku – a dočista zkameněl. Ve tváři měl těžko čitelný výraz, něco mezi překvapením a naprostou hrůzou. Nervózně jsem se ohlédla, ale neviděla jsem nic neobvyklého.

Pak jsem se znovu rozesmála, protože ten chudák dostal přímý zásah míčem do temene. Alespoň ho vyvedli z toho divného stavu.

„Dívaly jste se?” vyzvídal Micky, když jsme se vraceli do budovy na matiku.

Dana mu položila ruku kolem ramen. „Hele, seděly jsme tam přes poslední dvě hry se zavřenýma očima, abychom nic neviděly.”

„Myslím, že se ti dařilo,” podotkla jsem. Proč musím rudnout, když se na mě dívá?

Šťouchla jsem do Dany, aby se taky zapojila do kampaně *jsinaprostoúžasný*. Zrovna včera jsem četla jeden článek na internetu – co muži potřebují? Bod první – chvalte je hodně a často.

„To podání jsi zvorál,” řekla Dana bez obalu.

Micky se zasmál. „Jo, já vím.”

Sehnula jsem se, abych si zavázala tkaničku.

Z kleku jsem ty dva po očku pozorovala. Nikdy jsem neviděla pár, kterému by to slušelo víc. Ona je malá, křehká a štíhlá a on je... ztělesnění Adonise. Jediný kluk ve škole, který se mi

líbí a zrovna... já jsem ale vždycky byla smolař, nevím, proč mě to tak překvapuje.

„Omlouvám se,” ozvalo se nade mnou.

Byl to ten rolákový katatonik.

Průměrný, ohodnotila jsem si ho. Blondáté vlasy po ramena – výborný, šedozelené oči – chvalitebný, nos – dobrý, výška – tak tohle ani náhodou. O nejmiň dva centimetry menší než já.

„Vy jste Anna Wernerová,” oznámil mi. To mi *vykal*? Musela jsem se usmát. Vypadal – udiveně, jiné slovo se na to použít nedá.

„Já vím,” odpověděla jsem, „a ty?”

Překvapeně zvedl obočí a trochu se usmál. „Jo, vlastně, já jsem Sebastian.”

Po očku si mě prohlížel, až to začínalo být vážně nepříjemné. Chtěla jsem důstojně odkráčet, ale připletla se mi pod nohy ta zatracená tkanička.

A tak jsem se před tváří půlky školy a toho Sebastiana rozplácla na zem jako žába.

Všichni se rozesmáli – až na něj. Možná by bylo lepší, kdyby se smál, on ke mně ale přiklekl a začal mi perverzně prohmatávat ruce a nohy.

„Já jsem v pohodě,” protestovala jsem a snažila jsem se ho odstrčit, „tohle vážně nemusíš dělat, je mi to fakt nepří-”

„Jsi v pořádku?” zeptal se mě důrazně.

„No jasně.”

„Víš to určitě? Bude to modřina.”

Vím, že jsem svou smůlou všeobecně známá, ale tohle fakt přeháněl. „Poslyš, já ti děkuju za starost, jsem v pohodě a to myslím vážně.”

Vyškrábala jsem se ze země. Trochu mě začínalo bolet koleno, ale to ho snad fakt nemuselo zajímat.

Svémi mimickými svaly jsem si do tváře vytesala nápis *nech mě být*, a belhala se do budovy. Když jsem se otočila, Sebastian byl pryč.

„Co chtěl?” ptala se Dana zaujatě, když jsme si spolu sedaly k obědu.

Pokrčila jsem rameny. „Co já vím?”

„No, co říkal?”

V hlase jí zněla špatně skrývaná touha po senzaci. Nevím, koho by potěšilo víc, kdybych začala s někým chodit, mě nebo ji.

„On v podstatě nic neřekl, jenom, že je Sebastian.”

„Divný jméno.”

„Pro divnýho kluka,” odpověděla jsem myšlenkami jinde.

Často mívám pocit, že mi něco uniká, teď ale zesílil.

„Myslím, že ho zajímáš,” zachichotala se Dana, „támhle sedí – a kouká na tebe.”

Měla pravdu. Byl nedaleko a zíral na mě s tím samým podivným výrazem jako před chvílí. Jako by byl připravený na mě skočit – teď hned. Když uviděl, že ho pozorují, sklopil oči k talíři.

„Něco jsem si o něm zjistila,” šeptala důvěrně Dana.

Nijak zvlášť mě to nezajímá, zařekla jsem se.

„Kde je Micky?” zeptala jsem se. Musím změnit téma, dokud to jde.

Dana netrpělivě pokrčila rameny. „Co já vím?”

Co ty víš? A kdo jiný by to měl vědět? Kdyby to byl například můj kluk, nikdy bych ho nepustila z očí. Protože si uvědomuju víc než dobře, kolik harpyjí nad ním krouží. Jako například já.

„Je to sirotek,” řekla Dana.

„Kdo?”

„Posloucháš vůbec někdy, co ti říkám?”

„Ale jo,” zalhala jsem. Vážně většinou neposlouchám, co mi říká.

„Ten tvůj Sebastian je sirotek.”

„Můj Sebastian?” Její slova mě nadzvedla ze židle. „Takže teď je to můj Sebastian?”

Dana se na mě udiveně podívala a já si připadala jako pitomec.

„Dobře, tak *jenom* Sebastian je sirotek.

V domově si s ním nevědí rady – už ze dvou škol ho vyloučili kvůli mizerné docházce. A podle všeho s tím zase začíná.”

„Blbec jeden.”

„Přitom tak nevypadá.”

„Ty na nikom nevidíš nic špatného, že?” zasmála jsem se.

„Přestaň být ke světu taková nekritická.”

„Podle mě by potřeboval někoho blízkého,” nedala se Dana.

Protočila jsem oči. Co kdyby mi rovnou řekla něco jako: Anni, už bys vážně potřebovala nějaký vztah, abys mezi námi nebyla tak divná – a tenhle je volný, kromě toho má požadovaný počet končetin.

Není to poklad, takováhle starostlivá kamarádka?

„Ahoj, mami,” zavolala jsem, když se mi *konečně* podařilo odemknout vchodové dveře, „ten zámek zase drhne!”

„Řekni Petrovi, ať ho namaže!” ozvalo se z kuchyně.

Jistě, takže podle všeho nejsem schopná namazat zámek. Petr, můj starší bratr a technický skvost naší rodiny, bude nadšen.

„Co bylo ve škole?”

„Nic.”

„Co nic?”

„Nic, mami!”

„Písemky?”

„Ne!”

„Úkoly?”

„Nemáme!“

„Co chceš dělat?“

„Nevím!“ odsekla jsem a co nejhlasitěji praskla dveřmi svého pokoje. V koutku duše jsem věděla, že máma za mou mizernou náladu nemůže, ale byla jediný člověk poblíž, tak to schytala naplno. Někdy mám dojem, že na mě poslední dobou přichází sekundární puberta nebo co. Nebo je normální mít PMS dva měsíce v kuse? Znovu se mi ozvalo to naražené koleno. Vyhnula jsem si nohavici a zpod riflí na mě vykoukla jásavě fialová modřina. Ten syčák měl pravdu.

Otráveně jsem sebou praštila na postel a otevřela notebook. Server idnes mi náladu nezlepšil.

Dalších deset obětí zákeřné nemoci!

Poprvé za posledních padesát let čelí lidstvo hrozbě celosvětové epidemie, která se dá přirovnat snad jen ke španělské chřipce. Dnes ráno vydal Národní institut alergií a infekčních onemocnění (NIAID) prohlášení pro veřejnost. Podle odborníků zde máme skutečně co dělat s dosud neznámou formou bakterie Yersinia pestis, známé jako mor. Tato nová forma, tzv. cutiseptická, byla oficiálně uznána jako kombinace formy bubolické a pneumonické, které jsou lidstvu známy již od středověku a v moderní civilizaci se téměř nevyskytují.

„Zatím se bohužel nepodařilo zjistit, jak se tato bakterie šíří,“ přiznal mluvčí Pražského bakteriologického ústavu MUDr. Jaroslav Vorálek. „Nejvíce odborníků se kloní ke kapénkové infekci, ačkoliv izolace pacientů zatím nepřináší viditelné výsledky. Naše laboratoř pracuje na možné vakcíně, zatím žádáme veřejnost, aby zachovala klid a pokud možno neriskovala zdravím kontaktem s nakaženými osobami.“

Prvním viditelným příznakem této nemoci je bolestivá tmavá skvrna o průměru několika centimetrů. Následuje celková malátnost, horečka, pocity chladu a letargie, odumírání tkáně v okolí prvotní skvrny, těžká sepse organismu a smrt. Úmrtnost je takřka stoprocentní.

Přenos bakterie se nedá vysledovat, několik desítek nakažených hlásí USA, nemoc si objevila i v Kanadě a Brazílii, ale rovněž také v JAR, Kongu, Číně, Rusku a Francii.

Dál jsem nečetla. Takových poplachů tady už bylo. Ptačí chřipka, prasečí chřipka... 21. prosince 2012... pořád něco. Za chvíli se začne na internetu šířit prodej nějakých filtrů vody a souprav pro přežití v infekční zóně.

„Anni?“ ozvala se z kuchyně mamka.

„Ano, mami?“

„Děláš něco?“

Ano, mluvím s tebou. „Ne, nic!“

Mamka se náhle objevila v mých dveřích. Chtěla jsem se zeptat, proč se obtěžovala s tím křikem skrz zdi, když měla stejně v úmyslu přijít, ale mlčela jsem.

„Odhlásila jsem ti obědy,“ oznámila mi, když si přisedla ke mně na postel.

„Na kdy?“

„Teď budeš dostávat velkou svačinu a chodit na jídlo domů.“

Šokovaně jsem na ni vytřeštila oči. „Proč, proboha?“

Mamka se trochu odtáhla. „Se všemi těmi nemocemi myslím, že by nebylo dobré, kdybys jedla pohromadě s tolika jinými lidmi, nejsem si vůbec jistá, jestli-“

„Ale, mami,“ zasténala jsem, „vždyť mám v pondělí a středu až do půl čtvrté. Kromě toho se přece ta nová infekce nepřenáší jídlem!“

„To nemůžeš vědět,“ naježila se mamka.

„A to na naší škole nemáme ani jeden případ!”

„Výborně, takže až ten případ budete mít, nechci, abys to byla ty. Anni,” nasadila vážný domlouvací tón, „nemohla bys to udělat pro můj klid?”

Mám dojem, že by mě museli uložit do polstrovaného hibernačního boxu v protiatomovém krytu, aby měla mamka doopravdy klid.

„Tak jo, mami.”

„Hodná holka.” Mamka mi prohrábla vlasy a usmála se.

„Nechtěla bys zajít někam na večeři, zlato?” Jistě, po nepřijemném hovoru rychle změnit téma. „Nechce se mi dneska večer vařit.”

„Mami,” protočila jsem oči. Zajímalo by mě, kolik mých spolužáků chodí ven večeřet s mámou.

„Můžeme třeba k Giovannimu, co ty na to?”

„Nechtěla bys radši objednat pizzu sem?” odpálila jsem.

Poloviční vítězství lepší než žádné.

Mamka zvedla ruce na znamení kapitulace. „Ty jsi nějaká moc dospělá,” vyčetla mi. „Mohly bychom si k tomu dát colu a popovídat si o klukách...”

„*Mami!*”

„V příštím týdnu totiž nebudeme mít čas, budeme s tátou podepisovat ty poslední papíry o svěření do péče.”

Aha, takže doufá, že nás v té restauraci uvidí někdo od sociálky.

„Však my si určitě najdem čas jindy.” Bojím se, že můj úsměv vypadal krajně nepřesvědčivě.

Mamka se zvedla z mojí postele a péra matrace zavržala. „Tak já ji teda objednám, chceš kukuřici?”

„A šunku, prosím,” dodala jsem.

Mamka odešla zpátky do kuchyně, jediné místnosti s dostatečným počtem zásuvek pro její elektrickou manikuru.

Vytáhla jsem z brašny iPod a pustila si do uší Black Sabbath.
Hlas Ozzyho Osbournea byl po tom všem velice uklidňující.
Co asi teď dělá Micky, napadlo mě. Mám mu zavolat?
Nedávno mi dal svoje číslo, možná že
i když chodí s Danou...

Připustila jsem Ozzyho na hlasitost, kterou ve fyzice
profesorka označila za vzlet tryskového letadla. No, buď jsem
hluchá, nebo mám extrémní vlohy pro práci na letišti. 190
decibelů na mě nemělo zvláštní vliv.

Rozhodla jsem se, že vyžehlím, abych nějak vynahradila
mamce tu pizzerii.

Přemýšlela jsem, jestli mám při svém dnešním štěstí zkoušet
postavit žehlicí prkno.

Raději ne. Přehodila jsem tlustou deku přes konferenční stůlek
v obýváku a rozehrála žehličku. Hora našeho vypraného prádla
zase připomínala svahy Himalájí. Vliv na to má zvlášť
mamka, která vyhazuje do prádla věci po prvním dni nošení,
aby byla pořád čistá a voňavá. Patří to k jejímu začátku
nového života, jak označuje svou budoucnost bez tatky. Ten si
svou budoucnost na služebních cestách po boku dvou
asistentek dokázal naplánovat bezchybně. Nadávala bych,
kdyby padesát procent mých genů necítilo určitou loajalitu.
Takhle se to snažím neřešit, to je snad jediná cesta, jak se
nezbláznit.

*All day long I think of things but nothing seems to satisfy
Think I'll lose my mind if I don't find something to pacify
Can you help me occupy my brain?*

Oh yeah

Mamka vešla s čerstvě nalakovanými nehty za mnou do
obýváku a zapnula televizi.

„Anni, myslíš, že bych se měla zajít zítra přebarvit?”

„Nevím, jak myslíš.”

*I need someone to show me the things in life that I can't find
I can't see the things that make true happiness
I must be blind.*

„Přijde mi, že ta měděná je taková... násilná, víš, jak to
myslím...”

„Hm,” zněla má inteligentní odpověď. Přidala jsem Ozzymu
ještě pár decibelů navrch, abych přehlušila mamčinu
Rosamunde Pilcherovou.

*MAKE A JOKE AND I WILL SIGH AND YOU WILL LAUGH
AND I WILL CRY
HAPPINESS I CANNOT FEEL AND LOVE TO ME IS SO
UNREAL*

„Anni,” viděla jsem mamku, jak artikuluje, a vyndala jsem si
sluchátka z uší.

„Co?”

„Co to máš za písničku?”

„Paranoid od Black Sabbath.”

„Víš, že jsem nerada, když tuhle hudbu posloucháš.”

„Vím.”

„Tak ji alespoň ztlum, skoro neslyším, co říká Olivie!”

„To samé, co v jiných filmech Heléne, Mary, Inga nebo
Jeanette, alespoň tuším.”

„No tak! Mimochodem, ještě než si přišla domů, zvonil na
tebe jeden takový kluk, fešák.”

Vyndala jsem Ozzyho z uší. „Micky byl tady?”

Bum-bum, bum-bum.

„Ale ne,” mávla mamka rukou.

No, už vím, jak se musí cítit někdo s pneumotoraxem. „Tak
kdo?”

„Byl docela milý, říkal, žes ve škole ošklivě upadla, jestli ti nic
není. A když jsem řekla, že máš ještě seminář...”

„Jak vypadal?”

Pomalů jsem začínala tušit a to tušení se mi ani trochu nelíbilo. Jen jediná osoba se může takhle zajímat o moji zatracenou modřinu.

„Byl takový středně vysoký-“

Malý, mami, ten kluk je prostě malý!

„-blonděatě vlasy po ramena, hezké oči... byl velice pozorný – něco by z něj mohlo být, co myslíš?“

Náhle jsem leknutím jsem pustila žehličku, která dopadla přímo na moji levačku. Vykřikla jsem bolestí. Celý hřbet ruky pálił jak čert a začínal se lesknout. Prvotřídňí spálenina.

Mamka byla v mžiku u mě.

„Pod studenou vodu, studenou vodu!“

Popadla mě za zápěstí a táhla do koupelny tak rychle, že jsem zakopla o práh a praštila se bradou o kraj umyvadla. Do pusy se mi vyvalila krev.

„Dovezu tě na pohotovost,“ usoudila mamka a přehodila přese mne svůj kabát, jako bych byla na smrtelném loži. Jako bychom tohle absolvovaly poprvé.

*And so as you hear these words telling you now of my state
I tell you to enjoy life I wish I could but it's too late, sténal*
Ozzy opuštěný poblíž umyvadla, zatímco jsem už dávno seděla v ordinaci a sledovala, jak mi ošetřenou ruku obvazují. Pokud jde o mou bradu, prý to nic není, měla bych zajít příští týden k zubaři na rentgen, jen tak pro jistotu. Ret mi umrtvili, zašili třemi stehy, přelepili úchvatnou hnědou náplastí a vykážali mě ven. Jsem snad jediný člověk ve městě, komu už všichni doktoři na pohotovosti tykají.

„Tebe to nějak vzalo,“ škádlila mě mamka cestou zpátky.

Předstírala jsem, že netuším, o čem mluví.

„Co mě vzalo?“ Vzhledem k okolnostem to znělo spíš jako:

„Cho me hao?“

„No to, když jsem se zmínila o tom novém klukovi... neděje se něco, o čem nevím?”

„E! Á ho ai ehnám!”

„Tak neznáš,” řekla mamka zamyšleně a možná trochu zklamaně. „Měla by ses naučit jednat s kluky.”

„Aíí!” zaprotestovala jsem. Nevzalo mě ani tak to, že se ze Sebastiana klube ten nejvlezejší dotěra, jakého jsem kdy viděla, ale... zabořila jsem se hlouběji do sedadla a snažila se si tu myšlenku vyhnat z hlavy... ale tu žehličku jsem neupustila kvůli zprávě, že u nás zazvonil. Přísahala bych, že jsem ho v tu chvíli viděla. Viset za oknem.

Kapitola 2 – Paranoia

„Tak co si o tom myslíš?“ naléhala jsem na Danu, když jsem se po týdnu vrátila do školy. „Tak jsem cvok nebo ne?“

Dana si zachmuřeně natáčela pramínek vlasů na tužku, což dělá vždycky, když přemýšlí.

„No, Anni,“ řekla pomalu, „já myslím, že by sis s ním měla promluvit.“

„Proč, proboha?“ Neměla jsem nejmenší chuť s ním mluvit.

„Nevisel vám snad za oknem v sedmém patře? Visel! Tak ať to vysvětlí!“

„Dano, od tebe jsem chtěla posudek, jestli jsem normální, ale asi se ptám té nepravé.“

„Copak by se ti to zdálo?“

„Je jiné možné vysvětlení? Pokud teda nepracoval v cirkuse jako fakír na létajícím koberci.“

„Říkalas, že si s tebou včera chtěl promluvit.“

„Ale *já s ním* nechci mluvit!“

Dana se zasmála. „Támhle zase stojí,“ ukázala prstem, „my o vlku...“

„Prstem se neukazuje,“ zasyčela jsem a naschvál jsem se nepodívala. Ať si tam stojí třeba do oběda, mně je to úplně jedno.

„Ty si hrozná, Anni, není prostě sladký? Pro změnu kluk, kterého nemusíš uhánět s pistolí, aby tě někam pozval. Tohle je osud!“

Prudce jsem vstala a shrábla si věci do aktovky. Ted' už mě Dana vážně naštvála.

„Tak zaprvé, i kdybych se mu líbila, on se nelíbí mně, vůbec ho neznám a ani nechci! Zadruhé, takhle se seznamují jedine úchyláci se svými oběťmi. Za pár dní by mě našli v parku

podřezanou, pokud bych měla štěstí. Je to nechutně vlezlý zabeďněnec a já-”

„A tys s ním ani jednou nemluvila,” dokončila za mě Dana, „dej mu šanci.”

„Mluvila jsem s ním před týdnem,” odsekla jsem, „při té příležitosti mi stačil ohmatat nohy až po stehna.”

„Měl starost!”

„Je divnej. A já s ním nechci nic mít. Ani teď ani jindy! Jen bych chtěla vědět, co mám dělat, aby to i on pochopil!

Vzkazovat mu každé dvě hodiny, že pořád nejsem doma?

Když jdu ven, mám pocit, jako by mě někdo sledoval, až otevřu dveře téhle učebny, on za nimi bude, jestli se zapíšu do kroužku keramiky, či jméno bude v seznamu hned za mnou?”

„Teď ale přeháníš. Jen si to představuješ!”

„Možná,” zašeptala jsem, „ale mám z něho strach, vážně. Běhá mi z něj mráz po zádech.”

Dana se na mě zadívala, jako by vážně pochybovala o mém duševním zdraví, ale to mi bylo jedno. *Potřebovala* jsem, aby mě někdo pochopil.

Zazvonilo. Dana se se mnou rychle rozloučila a odběhla na seminář společenských věd.

Opatrně jsem se rozhlédla - Sebastian byl pryč. Vydechla jsem.

Ve skříňkách bylo rovněž klidno a já už si začínala myslet, že má Dana pravdu a já jsem nechutný panikář.

Čekal před školou.

„Ahoj,” pozdravil, když jsem kolem něj prošla.

Zrychlila jsem krok, ale on se držel vedle mne.

A zatímco já byla na vrcholu svých chodeckých možností, on vypadal, že má ještě pořádnou rychlostní rezervu.

„Ahoj,” odpověděla jsem chladně.

„Ty nemáš semináře?“ zeptal se konverzačním tónem, jako bychom se náhodou potkali v obchodáku.

„Ne.“

„Já taky ne.“

„To vidím,“ odsekla jsem.

Chvíli se na mě díval a pak se začal smát.

„Nevím o tom, že bych řekla něco vtipného.“

Zavrtěl hlavou, ale usmíval se dál. „Co chceš dělat odpoledne?“ zeptal se.

„Musím se učit,“ utrhla jsem se na něj tak prudce, až trochu ucouvl.

„Promiňte,“ řekl tiše a sklopil oči.

Když jsem zvedla obočí, znovu se zasmál.

„Chceš vyhrát závody v rychlochůzi?“ zeptal se s úšklebkem.

„No, jaks to poznal,“ kroutila jsem hlavou, „mistrovství je příští září.“

„To bych mohl mít slušnou šanci,“ přistoupil na moji hru. Normálně by mě něco takového bavilo, ale v téhle situaci...

„Proč se se mnou vůbec bavíš?“ zeptala jsem se ostře.

„To se nesmí? Jestli jsem porušil nějaké nepsané pravidlo, samozřejmě se omlouvám.“

„Ve škole se bavíš jen se mnou.“

„Víc hezkých holek mi k nohám nespadlo.“

„Šašku.“

„Myslím to vážně. Co dělá popálená ruka?“

„No,“ chtěla jsem odpovědět, ale pak jsem se zarazila, „odkud ty víš, že je popálená?“

Trochu se zarazil. „To je snad hned vidět, ne?“

Prohlédla jsem si svůj nic neříkající obvaz. „Promiň, ale není.“

„Nejspíš jsem o tom někde slyšel.“

„Kde?“

Zase se zasmál, ale zdálo se mi, že se z jeho hlasu vytratil takový bezstarostný podtón. „Nepracuje někdo z tvých rodičů na policii, že takhle vedeš výslech?“

„Jen mě zajímá, odkud toho tolik víš.“

„Tady se všechno rozkecá.“

Trochu jsem se usmála, ale hned jsem své mimické svalstvo přísně okřikla.

„Takže mi určitě řekneš, o co jsem se spálila, Nostradame.“

„To, bohužel, neřeknu, Sibylo.“

„Protože nechceš nebo nevíš?“

„Jak bych to mohl vědět?“

„To se ptám já tebe.“

„Nebereš náhodou nějaké prášky?“ zajímal se. „Něco, co ti mění pohled na důležitost některých věcí?“

„Ne.“

„Fajn.“

Chvilí jsme mlčeli.

„A ty?“ zeptala jsem se náhle.

„Ani já ne.“

„Fajn.“

Konverzace by proudila líp ve starém sirupu.

Dlouhé ticho.

„Poslyš,“ za optání přece nic nedám, „proč mě vlastně sleduješ?“

Zvedl obočí.

„Nevykrucuj se, nezdá se mi to,“ ujistila jsem ho.

„No...“, řekl pomalu a díval se rovně před sebe, „chtěl jsem s tebou mluvit.“

„Tos mohl.“

Sebastian se pousmál. Ten výraz mu docela slušel. „Copak jsem měl šanci se přiblížit, když jsi pokaždé zahrnula za nejbližší roh?“

„Ted' ale nezahýbám, tak co mi chceš?“

„Jen jsem se chtěl optat na to koleno.“

„To je všechno?“

„Máš něco dalšího zraněného?“ zeptal se nervózně.

„Ne, jen koleno, ruku, bradu a kořen jedničky vlevo dole.“

„Kdy se to zahojí?“

„Není to nic vážného.“

„Kdy?“

Protočila jsem oči. „Koleno je v pořádku, ruka přestala bolet především, brada je zašitá a zub mi včera operoval zubař, stačí?“

Přikývl a tvářil se zamyšleně.

To jeho mlčení mě zase začínalo trochu vytáčet.

„Proč tě to vůbec tak zajímá? A chci, abys mi odpověděl.“

„Jestli chceš, ted' můžeme mluvit o mně. Před půl rokem jsem měl vykloubené pravé zápěstí.“

Tak bez této informace jsem nemohla být živa. „Poprvé?“ zeptala jsem se.

„Jo, poprvé.“

„Já měla jenom to jedno třikrát vykloubené a zlomené.“

„Já vím.“

Úkosem jsem se na něj podívala. „Jak ty to u všech všudy můžeš vědět?“

Rozpačitě pohodil hlavou. „Při tom, co jsem o tobě slyšel, se to dá čekat. Já už zahýbám tady doprava, takže se uvidíme zase zítra-“

Tak tohle ne. Jasně se vykrucuje - a když může sledovat on mně, ted' zase nedám pokoj já jemu.

„To je náhoda, já taky,“ zářivě jsem se usmála.

Poprvé za náš rozhovor mu slezla z obličeje vlídná maska. „Ty bydlíš tam.“

„Já vím - ale jdu s tebou. Myslím, že bychom si měli ještě promluvit.“
Chtělo se mi tleskat, když se zatvářil, jako by ho bolely zuby.
„Fajn, o čem chceš mluvit?“
„O čem chceš. Máš toho přece na srdci plno. Minulý duben jsem měla opar.“
„Co se takhle bavit o počasí?“ navrhl Sebastian. „Na červen je dost chladno.“
„Ale během příštího týdne čekáme teplou frontu,“ pitvořila jsem se.
„A oblast vysokého tlaku vzduchu,“ doplnil Sebastian a zakřenil se.
„Poslyš-“
„Ano?“
„Nemáš doma náhodou létající koberec?“ Měla jsem zvláštní pocit, že je normální položit takovou otázku *jemu*.
„Nemáš doma náhodou LSD?“ napodobil můj tón.
„Já se ptala první.“
„Co tě k takové myšlence vedlo? To mi ve škole za zády říkají Aladin?“
„Mám dojem, že jsem tě někde viděla. A-“ je to šílenost, určitě se mi to jen zdálo, ale vysvětlovalo by to, jak mohl vědět, že jsem popálená. A já navíc nemívám halucinace.
„Tys mě viděla na létajícím koberci?“ Koutky se mu začaly cukat.
„Ne. Za naším oknem v sedmém patře.“
Sebastian se trochu pousmál.
„Tak co?“ naléhala jsem.
„Nevím, co ti na to mám říct, nejsem doktor.“
„Já vím, že se mi to nezdálo.“
„To ti rád věřím.“
„Tak byls tam nebo nebyl?“

„Na tohle snad nemusím odpovídat.“

„Ale musíš.“

Chvíli jsme se dívali jeden druhému do očí. Sebastian měl zvláštní zkoumavý výraz.

„Mám dojem, že jsi přetažená,“ řekl chlácholivě, „když vidíš lidi viset do oken paneláků, ptáš se jich na létající koberce, k tomu připočteme tvůj pocit, že tě někdo sleduje... měla by ses vzpamatovat, pro takové lidi mají krásné polstrované pokojíky. V podobných ústavech, kde bydlím já.“ Viděla jsem, jak začal pěst. Pak se znovu usmál. „Teď už fakt musím jít nakrmit svého tříhlavého draka, tak se měj.“

Pozorovala jsem, jak zahýbá za roh.

Náhle jsem málem vykřikla, když jsem si uvědomila - copak jsem někdy, někdy řekla, že mi do toho okna *visel*?

Tak.

Odhodlaně jsem si sedla k psacímu stolu a vyndala z kelímku tužku. Na čistý papír jsem nadepsala: Sebastian.

Pak jsem se zarazila. Měli jsme spolu asi půlhodinový rozhovor a já o něm vím stejně málo jako předtím. Takže:

1) Nepřirozeně se zajímá o všechna moje zranění

Hm, nic přesvědčivého. Možná jenom nevěděl, jak začít normální konverzaci, koneckonců, bůh ví, jakou sociální inteligenci vštípí lidem v děcáku. Možná se snažil být jenom zdvořilý.

2) Rozpozná spáleninu přes několik vrstev obvazů

Jediný, kdo ví, co se mi s tou rukou stalo, je Dana. A snad Micky. Je možné, že o tom vážně někde mluvili a já si pak vymyslím věci, které nejsou. A cizí lidi mě mají za idiota. I když to na tom je to nejděsivější. Nezdálo se mi, že by mě Sebastian *měl* po těch všech ujetých otázkách za idiota.

3) Nemá mě za idiota.

Tak tohle nemůžu dát jako přesvědčivý důkaz toho, že není normální.

3) Visel mi do okna.

Jak říkal Sherlock Holmes - tvořme teorii podle faktů, neupravujme fakta podle teorie. A když mi nejen nepopřel, že se kdy ocitl v našem okně, ale dokonce věděl, že v tom okně visel, tak z toho plyne... Ale pořád to není nic přesvědčivého. Šla jsem do naší domácí lékárničky a vzala jsem si Ibalgin. Možná prostě, viz výše, si vymýšlím a dávám do souvislostí věci, které nejsou. Ten chudák musel být z mých otázek úplně perplex. Nejspíš lituje, že se se mnou dal kdy do řeči.

Uvařila jsem si velký hrnek čaje a natočila jsem své křeslo přímo naproti oknu. Snažila jsem se nepřipadat si jako trucovité děcko, když jsem si říkala: „Tak, tentokrát tě nachytám.“

Kapitola 3 - Den blbec

Ani nevím, kdy jsem vlastně usnula, ale vzbudilo mě lehké zaťukání na okno. Kolem byla už tma. Ťukání se ozvalo znovu, naléhavěji.

„Sebastiane!“ zašeptala jsem. Byl to skutečně on. Blond vlasy mu svítily kolem obličeje, jak stál za oknem a usmíval se. Vyskočila jsem z křesla a běžela k oknu. Sebastian stál jen tak volně v prostoru a nezdálo se, že by s tím měl problém. Otevřela jsem okno. „Polez dovnitř, než tě někdo uvidí,“ nařídila jsem mu.

Usmál se ještě šířeji a zavrtěl hlavou.

„No tak,“ přemlouvala jsem ho.

„Pojď ty za mnou,“ vyzval mě.

„Ale já přece neumím-“

Rozesmál se. „Neboj, pojď. Doufám, že ti nic není, půjdeme spolu daleko.“

Opatrně jsem přelezla okenní parapet a stanula vedle něho.

Skutečně nebyl problém stát jen tak na ničem.

Sebastian zvedl obočí. „Půjdeme?“

Přikývla jsem. Bylo mi jedno kam, ale věděla jsem, že musím.

Chytil mě za ruku a rozběhl se. Musela jsem za ním. Ani jsem nevnímala, že se pohybujeme rychleji než auta na silnicích pod námi. Jeho ruka mě svírala čím dál tím pevněji, až mi to začínalo být nepříjemné.

„Kam vlastně jdeme?“

„O to se nestarej,“ odvětil tvrdě.

Vítr, který kolem nás foukal začínal být studený.

„Počkej, Sebastiane, měla bych se vrátit,“ snažila jsem se mu vyškubnout ruku.

„Ne.“

„Co tím myslíš, že ne? Já se musím vrátit!“

„Nejdřív ti musím něco ukázat.“

Znovu se na mě otočil a usmál se. Tentokrát to ale nebyl ten kamarádský úsměv, který jsem už znala. Tenhle vypadal zlomyslně.

Běžel rychleji, stěží jsem mu stačila, ale nemohla jsem se vyškubnout z jeho sevření.

Město jsme nechali daleko za sebou a teď se nám pod nohama míhaly louky a kopce.

Konečně jsem něco v dálce uviděla. Zvíře, něco obrovského, neuvěřitelného...

„To je drak?“ zašeptala jsem s posvátnou úctou.

Sebastian přikývl a vedl mě stále blíž.

„Počkej, není to nebezpečné?“

Sebastian se zasmál. „Neboj, on mě poslouchá na slovo.“

Už jsme stáli jen asi dva metry od nejbližší drakovy hlavy - měl celkem tři.

„Vypadá trochu sklesle,“ poznamenala jsem.

„Má hlad, chudáček,“ zašeptal Sebastian něžně. „neboj, zlato, neboj...“

Chtěla jsem proti tomu oslovení protestovat, ale najednou mi došlo, že mluví k té obludě.

Drak náhle otevřel oči a zahleděl se přímo na nás. Sebastian ho poplácal po nose, což bylo jediné místo, kam dosáhl. „Neboj, zlatíčko, něco jsem ti přinesl, vidíš?“

Pak se otočil na mě a vroucnost se z jeho hlasu vytratila.

„Doufám, že ses moc nezranila poslední dobou, Kiki má raději večeri nepoškozenou. On se o všechno rád postará sám.“ Sám se svému vtípu zasmál a při tom zvuku mi přejel mráz po zádech.

„Takže já jsem tu jako krmení pro draka?“ zašeptala jsem.

Sebastian přikývl a znovu se rozesmál.

„Tak tohle ne, počkej, tohle přece-“ koktala jsem, zatímco jsem pomalu couvala. Drak mě nespouštěl z očí a čím víc jsem couvala, tím víc natahoval krk.

„Tak je to správně,“ zahihňal se Sebastian. „Kiki si rád s jídlem pohraje, výborně.“

Hlava té obludy už byla těsně u mě a na tváři mě pleskl cíp jejího rozeklaného jazyka.

Ohnala jsem se po něm.

„No tak, Anni,“ zavolal na mne Sebastian, „Anni!“

Drak náhle otevřel doširoka tlamu a...

„Anni!“

Vyděšeně jsem se probírala na křesle, po celém těle politá studeným potem. Venku už bylo světlo.

Mamka seděla na opěradle křesla a jemně mě hladila po tváři.

„Co tě to napadlo, spát v křesle?“ kárala mě mamka s pobaveným úsměvem na tváři.

„Měla jsem příšerný sen,“ zamumlala jsem.

„Vážně?“ mamka měla na tváři poťouchlý úsměv. „Mluvilas ze spaní.“

Kriste ne! „A co jsem říkala?“

„Jen jsi sebou házela a mumlala jedno jméno.“ Během řeči mi nalévala mléko na vložky a položila je na stolek.

A dopřic. To snad není pravda.

„Vážně je ti Sebastian tak nesympatický?“ pokračovala veselým tónem.

Zamračila jsem se. „Mami, je vědecky dokázáno, že lidé za svoje sny nemůžou!“

„Ale jistě,“ broukla mamka konejšivě a vyšla z místnosti. „A pospěš si, je sedm hodin a máš jít do školy!“

Zvedla jsem se a provedla několik cviků, abych probudila svůj zaseklý krevní oběh. Lidé, kteří tvrdí, že se dá pohodlně

vyspat v křesle, krutě lžou. Cítila jsem se jako někdo, koho třikrát přejede německý tank a dorazí stádo buvolů. Nebo rozžvýká hladový drak.

Cítila jsem, jak můj obličej polévá horko. To se tehdy Sebastian nemohl při našem rozhovoru vymluvit na něco jiného? Třeba křečka. I když - sežrání křečkem místo drakem mi nepříjde jako milosrdnější alternativa.

Při rozčesávání vlasů (které v křesle taky utrpěly těžkou ránu) jsem se přistihla, že se skoro těším, až o svém snu Sebastianovi povím. Co se sakra děje? Určitě by se zasmál, ale tak nějak... jinak než jiní lidé. Zdálo se, že mi za ten jeden rozhovor pronikl pod kůži hlouběji než kdokoliv jiný, jako bychom se důvěrně znali už bůhvíjak dlouho. A nutí mě reagovat stejně. Dobře, takže - Aladin, krotitel draků, jasnovidce, hypnotizér...

Musela jsem se usmát, když jsem si vzpomněla na jméno toho draka - Kiki. Kdysi jsem měla rybičku jménem Kiki. Její jméno si moje zmatená mysl patrně vypůjčila.

Vážně by mě Sebastian předhodil drakovi? Nabízí se odpověď, že ne, ale na druhou stranu... zajímá se o mě, ale tak... zvláště, tak... jako by vážně hledal nejvhodnější osobu pro dračí žaludek... Kruciš, já si toho navymýšlím. Tomuhle se rozhodně zasměje.

Skoro jsem čekala, že bude stát před naším domem, ale nestalo se. Ani cestou do školy se neobjevil ten poslední dobou tak známý pocit sledovanosti. Třeba si Sebastian už splnil sen se mnou mluvit a ztratil zájem.

Čekala jsem, že se mi uleví, ale projevil se přesně opačný efekt. Proč tady kruciš není? Copak už nejsem tak zajímavá, jak mě celou dobu ujišťoval?

Zdalo se, že moje endorfiny odjely na služební cestu nebo kam. Nad hlavou se mi začala stahovat bouřková mračna.

Kde ten malý mizera je?

Nečekal ani před vchodem do školy ani u skříněk. Má špatná nálada se prohlubovala každým okamžikem.

Nevylepšila mi ji ani naše školní nástěnka v hale, která oznamovala první dvě úmrtí v České republice vinou onoho cutiseptického moru a vybízela nás k mytí rukou a všeobecné opatrnosti.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptala se tiše Dana, která se znenadání objevila vedle mne.

Co bych tomu tak asi mohla říkat? Tahle holka mi jde vážně někdy na nervy. Oprava - v jednom kuse mi jde na nervy.

„Kde máš Mickyho?“ zabručela jsem v odpověď.

„Florbalový turnaj, vzpomínáš?“ připomněla mi.

Aha, jasně, pátek.

„Máš chuť se podívat? Můžeme stihnout poslední zápas ve tři.“

Upřímná odpověď by zněla: Jdi se bodnout, ale pomyšlení na Mickyho v dresu rozptýlilo na okamžik mé chmury.

„Jasně.“

Dana okamžitě vycítila mou negativitu. Bohužel nezareagovala zrovna příručkově.

„Někdo tu má den blbec, co?“ prohodila, když jsme stoupaly po schodech do třídy.

Jo, to teda sakra má. Když jsme procházely kolem Sebastianovy třídy, vymluvila jsem se přede dveřmi na tkaničku, abych si mohla pozorně prohlédnou osazenstvo. Sebastian byl pryč.

Ani při florbalu jsem se nedokázala na Mickyho soustředit tak, jako to zvládám normálně.

„Ty sebou nějak šiješ,“ napomenula mě Dana, „dostávám z tebe nervový tik.“

Ona dostává nervový tik! Ona, když jediný, kdo má důvod mít nervy nadranc, jsem já! Nevím, co jsem vlastně čekala, ale Sebastianova nepřítomnost mě z nějakého důvodu znepokojovala mnohem víc než jeho permanentní přítomnost, která mi spíš lezla na nervy. Co je s ním? To se zase zkoušel dívat někomu do okna? Pád ze sedmého patra by jistě byl důvod nepřijít do školy...

Ohlédla jsem se, abych se ujistila, že ho neuvidím sedět v poslední řadě.

„Kde je?“ zabručela jsem podrážděně.

„Kdo?“ zajímala se Dana.

„No Sebastian, kdo jiný?“ odsekla jse jí, možná trochu nefér.

„Myslela jsem, že ti šel na nervy.“

„No jo, jenže,“ snažila jsem vysvětlit svůj úhel pohledu, „sledoval mě víc než týden a najedou je pryč! Tobě to nepřijde divné?“

„Nejspíš pochopil, že to není nejlepší způsob, jak se s tebou sblížit.“

„Ale proč se teď neukáže, proč...?“

Dana protočila oči. „Já se z tebe zblázním. Nejdřív nechceš, aby s tebou mluvil, pak mu dáváš najevo, že ti vadí samotná jeho přítomnost, a teď jsi nervózní, protože uposlechl tvé náarážky, tak hernajs, vyber si!“

Mávla jsem rukou. Dana může být super, ale v téhle chvíli je marné jí něco vysvětlovat - Mickyho tým prohrával 2:3.

„Nechtěla bys jít večer ven?“ nabídla Dana, když jsme odcházely ze stadionu do jemného deště. „Micky vezme pár kámošů, co ty na to?“

„Ne, díky, já...“ já půjdu domů, kopnu si Ibalgin, uvařím čaj a usnu při hypnotizování okna. Báječný program. „Vlastně moc ráda,“ pokusila jsem se usmát, ale nejspíš jsem vypadala jako Joker.

„On ti pořád leží v žaludku,“ poznamenala Dana, „co ti vlastně tak schází?“

„No...“ zamyslela jsem se. Upřímná odpověď znějící: Mám o něj strach, mi zněla beznadějně praštěně. „Má... hezký hlas,“ řekla jsem místo toho.

Dana vyprskla smíchy. „Toho by sis vážně užila, kdyby tě sledoval tak jako předtím. Uvolni se, prosím tebe. Určitě jsem ti o něm už řikala, že chybívá ve škole - mužská smrtelná nemoc na sedm, pamatuješ?“

„Rýmička, jasně.“ Kdyby se Sebastianem jen chvíli mluvila, musela by pochopit, že to vůbec není rýmičkový typ. „Mám takový - špatný pocit.“

„Hele,“ Dana mě objala kolem ramen, což bylo dost těžké, když je o hlavu menší než já, „nic takového jako šestý smysl neexistuje. Byl tu, teď tu není, a zase přijde, klídek!“

Jasně, říct *klídek* je nejlepší způsob jak někoho uklidnit.

Ale co když je to, co říká, pravda? Vždyť koneckonců, doopravdy jsme spolu mluvili jednou, jedinkrát! O čem jsme to vlastně mluvili? O mém zdraví, rychlochůzi, počasí a létajícím koberci. Hlubokomyslný rozhovor. Co když jsem ho vážně znechutila?

Náhle mě kdosi vši silou strhl zpátky a zaslechla jsem kvílení pneumatik. Padla jsem na dlažbu, holení na obrubník.

„Co tě to napadlo, nemůžeš dávat pozor?“ slyšela jsem rozčilený Danin hlas. Pochopila jsem, že to ona mě strhla stranou.

Velice podobně, ale trochu jiným slovníkem, mi spílal řidič toho auta, ještě párkrát zahrozil pěstí a odjel.

Ted' bych ho tu potřebovala, pomyslela jsem si, když jsem se belhala domů. Fakt.

Někdo tu má den blbec.

Kapitola 4 - Cestovatel

Tak uplynuly dva týdny. Týdny mizerného počasí a mojí ještě mizernější nálady. Na frontě Dana-Micky žádná změna a Sebastian se stále neukazoval.

Vážně jsem si nedokázala vysvětlit svou permanentní úzkost, stísněný pocit, který mě provázel po celý ten podivný čas. Za tu dobu jsem si dokázala způsobit ještě pár zranění. Mám dojem, že má neohrabanost začíná hraničit s postižením.

Pátek 8. června se nijak nelišil od jiných pošmourných dnů tohoto mimořádně nevydařeného začátku léta. Cestou do školy jsem se už ani neohlížela po známé tváři. Začínala jsem mít pocit, že se už nikdy nedočkám... ale čeho jsem se to vlastně chtěla dočkat? Dalšího triviálního rozhovoru? Dalšího snu o krmení bájně zvěře?

S povzdechem jsem zaplatila dvacku za nové číslo našeho školního měsíčníku a nalistovala stranu pět, kde se skvěla Danina nová báseň.

Autorka mi nakukovala přes rameno. „No, tak co myslíš?“ „Počkej chvíli,“ zarazila jsem ji a přelétla to veledílo očima. Jako obyčejně: Ona...bla, bla, bla... on...bla, bla, bla... rozkvetlý kosatec v máji...bla, bla, bla...

Znalec by to ohodnotil jako básničku v klasickém stylu s prvky velice kulhavé moderny.

„Pěkné,“ pochválila jsem tak, jak to vyžadovala společenská konvence.

Dana se rozzářila. „Fakt? Nevím u toho posledního odstavce.“

„Je nádherný,“ ujistila jsem ji.

„Ti z redakce si to taky mysleli,“ řekla Dana zamyšleně, „mělas je vidět, jak po tom chňapli. A byli celí pryč, když jsem jim nabídla další.“

Jistě, do našeho časopisu berou jakékoliv výplody ducha, aby dosáhli minimálních pěti stran.

Na druhé straně vstupní halý jsem zpozorovala Mickyho, jak čeká na svou partnerku v laboratorních pracech - lichý týden, díkybohu. Dneska bych vážně nevydržela ještě dvě hodiny pozorovat chování kvasinek.

Hala se pomalu vyprazdňovala, ale neměla jsem chuť jít hned domů. Všechno bylo na pendrek, ať jsem byla kde jsem byla. Prolistovala jsem zbylé čtyři strany „Časopísku koumáků“. Obsahovaly další lyricko-epicko-blábolickou báseň, jakýsi oduševnělý „rozhovor dítěte s andělem“, stránku vtipů, které pamatovaly mého pradědečka, a nové upozornění ředitele školy ohledně moru. Jen za poslední dva týdny se počet nakažených ztrojnásobil a hlásili nové téměř z celého světa. Vakcína stále v nedohlednu, hlásají novinové titulky. Co dělají lékaři, když lidé umírají? Pojišťovny řeší hromadné demonstrace!

Mamka mě každé ráno prohlížela před zrcadlem, jestli nenajde onu obávanou temnou skvrnu. Skoro jsem si v tu chvíli přála, aby mě nějaký bacil už sprovodil ze světa a já měla pokoj.

Otevřela jsem dveře školy a chystala se vyjít ven, když se ve mně ozval důvěrně známý pocit.

Rychle jsem zvedla hlavu - byl tam, opřený o zeď hned vedle dveří.

„Sebastiane!“ vykřikla jsem nadšeně a najednou se ocitl v mé náruči.

„Ani nevíš, jak ráda tě-“ Pak jsem si uvědomila, že nemůže mít ani ponětí o mých podivných duševních pochodech a stáhla jsem se zpátky. „Ráda tě vidím,“ zamumlala jsem. Sebastian se tvářil šokovaně, ale potěšeně.

„Nečekal jsem, že budeš mít tak dobrou náladu,“ poznamenal a pomohl mi sejít ze schodů. Už jsem se ani neptala, jak mohl vědět o mém téměř zahojeném výronu v kotníku.

Vydali jsme se bok po boku domů. Cestou jsem ho nenápadně okukovala.

Kdyby řekl, že byl celou dobu nemocný, bez výhrad bych mu uvěřila. Vypadal tak. Bledší než předtím, dokonce bych řekla, že i hubenější. Tváře mu trochu propadly a pod očima měl temné kruhy.

„Vypadáš ustaraně,“ nadhodila jsem.

Přikývl, ale neřekl nic.

Náhle jsem si něčeho všimla. „Ty kulháš?“

„Ano.“

„Co se ti stalo? Vypadáš...“

Ušklíbl se. „Příšerně?“

„Jo, tak nějak. Jako by tě zmlátili v nějaké osamělé uličce.“

Zase neodpověděl a když jsem zvedla tázavě obočí, nuceně se zasmál.

„Neměl jsem zrovna své šťastné dva týdny,“ vysvětlil.

Zasmála jsem se. „To já taky ne.“ Začala jsem vypočítávat.

„Asi patnáct modřin, namožený sval, křeče v lýtku, výron v kotníku-“

„-a naražené zápěstí,“ dodal Sebastian.

Rozesmála jsem se. „Vidíš, na to jsem zapomněla. Ale to nic nebylo.“

„Ale no tak.“

„No dobře, bolelo to jak čert, ale-“ udělala jsem levým zápěstím kroužek, „zdravé jako rybička.“

Sebastian se ušklíbl. „Teď to zkus tím druhým.“

Zvedla jsem ruce na znamení kapitulace. „Vzdávám to, jsi vševědoucí.“

„Kéž by.“

„Nebo snad ne?“

„Třeba nevím, jakou máš dneska náladu.“

Napodobila jsem jeho zvednutí obočí. „Než jsem potkala tebe, byla jsem v sedmém nebi.“

Podrážděně jsem si uvědomila, že mě vzal vážně, proto jsem rychle dopověděla: „Popravdě dost mizernou, jako celé dva týdny, kdy jsi tu nebyl.“

„To ale nebylo kvůli mně, že ne.“

„Hele, to, že ty máš přehled o každém mém kroku-“

„Přeháníš.“

„-neznamená, že jsme na tom oba stejně! Nejdřív mě sleduješ a pak najednou dočista zmizíš - bála jsem se!“

Sebastian vytřeštil oči. Evidentně jsem ho šokovala víc, než jsem mohla předpokládat. „Ty ses *bála* o *mě*?“

„No *jasně*.“

„Aha.“

Aha. Perfektní, větší trapasy se nedějí ani v animacích. Co jsem si kruci myslela?

„Nevěděla jsem, že znovu natírají stadion,“ prohodila jsem, když jsme procházeli pod lešením.

„Natírají,“ přikývl Sebastian, „poslyš,“ chytil mě za ruku, až jsem musela zastavit, „když jsi řekla, že ses o mně bála, tak ses bála z nějakého důvodu, nebo to přišlo... samo od sebe?“ Asi bych se zasmála, kdyby se netvářil tak příšerně vážně.

„Záleží na tom?“

„Záleží?“ Sebastian se náhle rozesmál. Nebyl to příjemný smích. „Tobě na tom asi nezáleží, vlastně nikomu na tom nezáleží!“

Začínala jsem mít vztek. „Tak poslyš, co si o sobě myslíš? Jestli si to uvědomuješ, právě se chováš jako naprostý pitomec. Já se ti tady-“

Náhle se nám nad hlavami ozval praskot a výkřiky. Jen zlomek vteřiny jsem fascinovaně sledovala, jak se lešení odlepilo ode zdi a padá. Přímo na mně...

Nestačila jsem nic udělat, jen křečovitě zavřít oči a připravit se na smrtelný náraz, ale náhle mě popadly dvě ruce a tvrdě odhodily stranou.

„Tos nemohla uhnout sama, ty huso zatracená?“ zařval Sebastian bílý jako stěna.

Šokovaně jsem se na něj ze země podívala. Kolem ležely kusy železa, tyče, kbelíky s barvou... tam, kde jsem původně stála, bych byla rozmáčknutá na kaši. To pomyšlení my vyrazilo dech.

Začínala se mi točit hlava.

„Teď neomdlívej,“ řekl tvrdě Sebastian a skoro surově mě zvedl na nohy. „Pojď.“

„Seb-“

„Řekl jsem pojď, teď hned, rozumělas?“

Táhl mě pryč od místa nehody.

„Hej!“ zakřičel na nás jeden z dělníků. „Jste v pohodě, vy dva?“

„Jdeme,“ Sebastian mi sevřel ruku jako do svěráku a táhl mě pryč, „jdeme, no tak, pojď!“

Jeho ruka mě svírala čím dál tím pevněji, až mi to začínalo být nepříjemné.

„Kam vlastně?“ dotírala jsem, když mě vlácel před parkoviště k sídlišti.

„O to se nestarej,“ odvětil tvrdě.

Zachvěla jsem se.

„Počkej, Sebastian, měla bych se vrátit,“ snažila jsem se mu vyšknout ruku.

„Ne.“

„Co tím myslíš, že ne? Já se musím vrátit!“